

SÈRIE CRAVE

ànsia

TRACY WOLFF

*Trenca les cadenes.
Torna a gaudir.*

Columna

TRACY WOLFF
ÀNSIA

Traducció d'Esther Roig i Judith Raigal Aran

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *COVET*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2021

© TRACY WOLFE, 2021

PUBLICAT ORIGINALMENT ALS ESTATS UNITS AMB EL TÍTOL *COVET: CRAVE SERIES #3*.

AQUESTA TRADUCCIÓ S'HA PUBLICAT D'ACORD AMB ENTANGLED PUBLISHING, LLC,

A TRAVÉS DE RIGHTSMIX LLC. TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG I JUDITH RAIGAL ARAN, 2021

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2809-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.785-2021

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

Això és una obra de ficció. Els noms, els personatges, els llocs i els fets que hi surten són fruit de la imaginació de l'autor o han estat utilitzats en un context de ficció.

*Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes,
o fets reals és pura coincidència.*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Vida després de la mort

No és així com se suposava que havia de passar. No és així com se suposava que havia de passar res. Però, aquest any, quan ha anat la meua vida d'acord amb el que havia previst? Des del moment que vaig arribar a l'Acadèmia Katmere, són moltes les coses que han estat fora del meu control. Per què avui, per què aquest moment, hauria de ser diferent?

M'acabo d'estirar les mitges i m'alliso la faldilla. Em poso les botes negres que m'agraden més i agafo el blazer negre d'uniforme de l'armari.

Em tremolen una mica les mans —si he de ser sincera, em tremola una mica tot el cos— quan passo els braços per les mànigues. Però tampoc m'estranya. Aquest és el tercer funeral a què haig d'anar en dotze mesos. I no és més fàcil ara que abans. Res no ho és.

Fa cinc dies que vaig guanyar el repte.

Fa cinc dies que en Cole va trencar el vincle de companys entre en Jaxon i jo i gairebé ens destrueix a tots dos.

Fa cinc dies que vaig estar a punt de morir... i cinc dies que en Xavier va morir.

Sento un sotrac i un rebombori a la panxa, i hi ha un moment que em fa l'efecte que vomitaré.

Respiro fondo unes quantes vegades —inspirar pel nas,

expirar per la boca— per sufocar les nàusees i el pànic que em puja per dins. Tardo uns minuts, però al final les dues sensacions es calmen prou perquè ja no sigui com si tingués un camió de divuit rodes carregat aparcat al pit.

No és una gran victòria, però és millor que res.

Torno a respirar fondo mentre em cordo els botons de llautó del blazer, i em miro al mirall per assegurar-me que estic presentable. Ho estic... sempre que et prenguis la definició de «presentable» amb liberalitat.

Tinc els ulls marrons apagats, la pell groguenca. I els meus rínxols rebels malden per sortir del recollit on els he entaforat. És clar, el dol no m'ha afavorit mai.

Almenys els morats del repte Ludares han començat a difuminar-se i del negre i porpra violent del començament han passat a un color espígol grogós en clapes, que és l'habitual abans de desaparèixer del tot. I hi ajuda una mica saber que en Cole finalment va cometre tants errors que van ser la gota que va fer vessar el got i el meu oncle el va expulsar. Una part de mi desitja que en aquella escola per a delinqüents i inadaptats paranormals de Texas on l'han enviat s'hi trobi un abusador pitjor que ell... a veure si li agrada.

La porta del lavabo s'obre, i la Macy, la meva cosina, surt amb el barnús i una tovallola enrotllada al cap. Voldria apresar-la —només queden vint minuts perquè hàgim de ser a l'amfiteatre on se celebrarà el recordatori—, però no puc. Veient com cada respiració li és una agonia, no puc.

Entenc massa bé com se sent.

Per això espero que la Macy digui alguna cosa, la que sigui, però no fa ni un soroll i va cap al llit on té l'uniforme que li he deixat a punt. Fa mal veure-la així, amb uns morats que no fan menys mal que els meus perquè els seus siguin per dins.

Des del meu primer dia a la Katmere, la Macy ha estat una presència irrefrenable. Llum contra la foscor d'en Jaxon,

entusiasme contra el sarcasme d'en Hudson, alegria contra la meva pena. En canvi ara... ara és com si el més petit esclat de lluentor hagués desaparegut de la seva vida. I de la meva.

—T'ajudo? —pregunto finalment en vista que continua mirant l'uniforme com si li vingués de nou.

Els ulls blaus amb què em mira estan adolorits, buits.

—No sé per què estic tan... —Se li esquerda la veu i s'escura la gola, intentant desprendre's de la ronquera que li provoca la falta d'ús i la pena que la causa—. Amb prou feines el coneixia...

Aquesta vegada para, perquè se li trenca la veu del tot. Tanca els punys i se li omplen els ulls de llàgrimes.

—Para —dic, i l'abraço, perquè sé el que és fustigar-te per una cosa que no pots canviar. Per haver sobreviscut quan algú que estimes es mor—. No infravaloris els teus sentiments per ell només perquè no el coneixies de tota la vida. Es tracta de com coneixes una persona, no de quant de temps fa.

S'esgarrifa una mica i sufoca un sanglot al pit, o sigui que l'abraço encara més fort intentant prendre-li una mica del dolor i la tristesa. Intentant fer per ella el que va fer per mi quan vaig arribar a la Katmere.

M'estreny igual de fort, mentre li llisquen les llàgrimes per les galtes durant uns segons torturats.

—L'enyoro —diu amb una veu escanyada—. És que l'enyoro moltíssim.

—Ho sé —dic amb veu calmada, fregant-li l'esquena en cercles lents—. Ho sé.

Ara plora amb ganes, amb les espatlles tremoloses, el cos sacsejat, la respiració entretallada, uns minuts que semblen durar per sempre. Se'm trenca el cor al pit —per la Macy, per en Xavier, per tot el que ens ha conduït a aquest moment— i m'haig d'esforçar per no plorar amb ella. Però és que ara li toca a la Macy... i a mi em toca cuidar-la.

Al final, em deixa anar. S'eixuga les galtes molles. Em fa un somriure fràgil que no li arriba als ulls.

—Hem d'anar tirant —diu baixet passant-se la mà per la cara una última vegada—. No vull arribar tard a la cerimònia.

—Molt bé. —Li corresponc amb un somriure, i m'aparto per deixar-li intimitat per vestir-se.

Quan em giro uns minuts després, se m'escapa un esbufec. No perquè la Macy hagi fet un glamur per eixugar-se i pentinar-se els cabells —ja hi estic acostumada—, sinó perquè els seus cabells rosa xiclet ara són negres com la nit.

—Em semblava fora de lloc —murmura mentre es passa els dits per alguns blens de cabells—. El rosa xiclet no és precisament un color de dol.

Sé que té raó, i tanmateix enyoro els últims vestigis de la meva brillant i enlluernadora cosina. Tots hem perdut moltes coses recentment, i no estic segura que puguem entomar gaires pèrdues més.

—Et queda bé —dic, perquè és cert. Però això no és estrany, la Macy estaria maca calba o amb els cabells en flames, i el seu aspecte d'ara no té res a veure amb cap de les dues opcions. El que sí que li dona és un aire més delicat. Fins i tot més fràgil.

—No em fa sentir bé —contesta.

Però ja s'està calçant unes elegants sabates planes i posant-se arracades al reguitzell de forats de les orelles. Fent-se un altre glamur, aquesta vegada per amagar els ulls inflats i vermellosos.

Amb les espatlles enrere, la mandíbula tancada, els seus ulls estan tristos, però són transparents quan em miren.

—Som-hi. —Fins i tot la seva veu és decidida, ferma, i és aquesta determinació la que em fa anar cap a la porta.

Agafó el mòbil per escriure als altres que anem cap allà, però tan bon punt obro la porta m'adono que no cal. Perquè són tots al passadís, esperant-nos. En Flint, l'Eden, en Mekhi, en Luca. En Jaxon... i en Hudson. N'hi ha que estan més masegats que altres, però tots semblen esgotats, com la Macy i jo, i el cor se m'esponja quan els miro.

Ara mateix és tot un desastre —quin desastre, per favor—, però una cosa no ha canviat. Aquestes set persones em fan costat i jo a elles... i així serà sempre.

Però quan els meus ulls topen amb els ulls foscos i freds d'en Jaxon, he de reconèixer que, si bé una cosa no ha canviat, tota la resta sí.

I no tinc ni idea de com ho he d'afrontar.

Escac al company

TRES SETMANES DESPRÉS...

—T’ho demano per favor.—La Macy es llança sobre l’edredó del seu llit, dels colors de l’arc iris, i em mira amb ulls implorants. És un gust veure-la tornar a somriure des del funeral d’en Xavier, i no puc evitar que se m’encomani. Encara no és un somriure esplèndid, però és millor que res—. T’ho demano de genolls, si us plau, si uuuuuus plaaaau, posa fi al sofriment d’aquests nois.

—Em costarà una mica —contesto tot deixant la motxilla al costat de la meva taula per llançar-me també sobre el meu llit—. Tenint en compte que no soc la causant del seu sofriment.

—És la mentida més grossa que has dit en ta vida.—La meva cosina riu per sota el nas i aixeca el cap per assegurar-se que li veig la cara d’escepticisme—. Ets un cent cinquanta per cent responsable de la manera com en Jaxon i en Hudson ploren per les cantonades de l’escola des de fa tres setmanes.

—Em sembla que hi ha un munt de raons perquè en Jaxon i en Hudson plorin per les cantonades de l’escola, i només tinc la culpa de la meitat —contraataco, però me’n penedeixo de seguida.

No perquè no sigui veritat, sinó perquè ara haig de veure com el poc color que tenia la Macy a les galtes s'esfuma lentament. Està tan diferent de la noia que vaig conèixer al novembre que costa de creure que sigui la mateixa persona. Els seus cabells de colors vistosos encara no han reaparegut, i per molt bé que li escaigui a la pell el negre de corb amb què es va tenyir per al funeral d'en Xavier, no li escau a res més. A la tristesa, potser..., amb això sí que s'hi adiu la mar de bé.

Em començo a disculpar, però la Macy rodola per mirar-me i es llança a parlar.

—Sé perfectament com és un vampir que pateix, i tu en tens dos entre mans. I perquè ho sàpigues, mortal i patètic fan una combinació molt perillosa, per si no te n'havies adonat.

—Sí, sí que me n'havia adonat. —És una combinació que suporto des de fa setmanes, una combinació que fa que cada alenada que agafo sigui com una bomba a punt d'esclatar, i cada moviment sigui com si jugués a la ruleta russa amb la felicitat de tothom.

I l'univers encara no ha acabat de fer-me la punyeta... sembla. La Macy s'equivocava quan em va dir que en Hudson s'havia graduat abans que en Jaxon el matés. Resulta que no, que estava a punt però encara no. Es veu que li falten uns crèdits perquè havia tingut professors particulars en comptes d'anar a la Katmere els quatre anys sencers. La Macy era uns quants anys més jove i no hi va donar importància, com volia que ho sabés? Ningú no pronunciava el seu nom després que es morís. Tant se val, el cas és que vagi on vagi me'l trobo. Com a en Jaxon. Tots dos dins del meu cercle d'amistats i alhora no. Tots dos mirant-me amb uns ulls que semblen inexpressius per fora, però contenen una multitud d'emocions per dins. Esperant que faci o digui... alguna cosa.

—Encara no sé com he acabat sent companya d'en

Hudson —dic tristament—. Em pensava que havies d'estar interessada a ser companya d'algú, o almenys ser-hi «receptiva», perquè passés.

La Macy em somriu.

—És evident que sents alguna cosa per ell.

Esbufego.

—Agraïment. Li estic agraïda. I estic molt segura que aquesta és una raó horrible per sortir amb algú.

—Vaja... —Ara és innegable que els ulls de la Macy centellegen amb humor—. Has pensat que podies «sortir» amb en Hudson, doncs?

Llanço un coixinet decoratiu a la meva cosina, que el desvia sense despenjar-se i riu.

—Mira, el que sé és que a l'escola tothom mataria per trobar un sol company. Que tu n'hagis tingut dos des que vas arribar hauria d'estar prohibit.

La Macy em pren el pèl, intenta treure importància a la situació, però no m'ajuda.

En Hudson seu sovint amb nosaltres als àpats o a les classes que fem junts. Encara que la majoria dels de l'Orde i en Flint el mirin amb cautela, s'ha guanyat la meva cosina amb poc més que un petit somriure i un cafè amb llet de vainilla.

De fet, ella és de les poques persones que culpa en Jaxon pel tall del nostre vincle de companys, i ha deixat molt clar que és de l'equip Hudson. No sé si és del bàndol d'en Hudson perquè creu que és el que més em convé o senzillament perquè no és en Jaxon, el noi que va insistir perquè desafíessim la Bèstia Indestructible, una decisió que va provocar la mort d'en Xavier.

Sigui com sigui, té raó en una cosa: tard o d'hora hauré de solucionar-ho.

De moment, he fet el que he pogut per ignorar la situació un temps més, almenys fins que tingui un pla. He passat gairebé tot el temps des del funeral d'en Xavier intentant

decidir què fer, com arreglar-ho —entre en Jaxon i jo, i entre en Jaxon i en Hudson, i entre en Hudson i jo—, però no puc. El terreny s'ha tornat d'arenes movedisses sota els meus peus, i les meves ales no m'ajuden tant com seria d'esperar... perquè en algun moment he d'aterrar, i cada vegada que ho faig m'enfonso.

La Macy deu percebre la meva angoixa, perquè s'asseu a la punta del llit i la hilaritat se li apaga tan de pressa com a mi.

—Sé que tens mala peça al teler ara mateix —diu—. Només feia broma amb els nois. Fas el que pots.

—I si no sé què fer? —Les paraules se m'escapen com si fos una ampolla tancada a pressió i la Macy hagués provocat la primera fuga—. Amb prou feines començava a assumir que era una gàrgola i ara he d'assumir que he guanyat un lloc al Cercle de Mort i Desesperació i que em coronaran tot just després de graduar-me.

—El Cercle de Mort i Desesperació? —repeteix la Macy amb una rialla sobresaltada.

—I després d'això estic segura que em tancaran en una torre o em decapitaran o alguna cosa igualment fatal —dic com si fes riure, però no faig broma. No em sento gens ni mica optimista quan penso en el consell paranormal que encapçalen els pares d'en Jaxon i en Hudson i del qual resulta que soc membre... ni quan penso en res del que representa. Com ara la política, la supervivència i ser la companya d'en Hudson en comptes del meu xicot de veritat en aquest món feliç en què m'he trobat.

—Encara estic enamorada d'en Jaxon. No puc canviar el que sento. —Gemego—. Però tampoc suporto fer mal a en Hudson, ni la seva mirada quan seiem a taula a l'hora de dinar i em veu amb el seu germà.

Tot plegat és un malson impossible de comprendre, i que amb prou feines hagi pogut dormir des que vaig estar a punt de morir encara ho empitjora més. Però com em

puç relaxar si cada vegada que tanco els ulls sento les dents d'en Cyrus clavant-se'm al coll i l'agonia de la seva mossegada eterna escampant-se'm per dins? O recordo en Hudson col·locant-me en una tomba poc fonda i enterrant-me viva (encara no m'he vist amb cor de preguntar-li com sabia que ho havia de fer)? O pitjor —i sí, això encara és pitjor—, veig la cara d'en Jaxon quan en Hudson li va dir que era la seva companya?

Uns records tan brutals que només tinc ganes de fugir i amagar-me.

—Au, vinga, tot s'arreglarà —diu la Macy, amb una veu incerta i la preocupació als ulls.

—D'acord, potser exagero. —Rodolo per mirar el sostre, però no es pot dir que el vegi. L'únic que veig són els seus ulls.

Un parell d'ulls foscos, un parell d'ulls clars.

Tots turmentats.

Tots esperant una cosa que no sé com donar-los i una resposta que no sé ni per on començar a buscar.

Sé el que sento. Estimo en Jaxon.

I en Hudson, a veure, això és més complicat. No és amor, i sé que no és el que vol sentir i em sap greu. Sí, se m'accelera el pols quan el tinc a prop, però és que, objectivament, és molt guapo. Qualsevol persona que no estigui boja se sentiria atreta per ell. A sobre, ara hi ha aquest vincle de companys entre nosaltres que em fa sentir coses que no hi són en realitat. O almenys que no vull que hi siguin.

Després del que va fer per mi, després del vincle que m'adono que vam crear aquelles setmanes que vam estar atrapats junts, no el vull decebre i dir-li que només sento amistat per ell.

Torno a gemegar. No sé per què dono per fet que en Hudson vol estar vinculat amb mi. Pot ser que estigui tan empenyat com jo amb l'univers per haver-nos posat en aquesta situació impossible.

La Macy deixa anar un llarg sospir, salta del llit i s'asseu a la punta del meu.

—Perdona, no et volia atabalar.

—No ets tu la que m'atabala. És... —Callo, no estic segura de com expressar la confusió que em dona voltes per dins.

—Tot? —Omple el buit que he deixat, i assenteixo, perquè sí, perquè tot se'm fa una muntanya.

El silenci s'instal·la entre nosaltres, llarg i incòmode. Espero que la Macy es rendeixi, torni al seu llit i s'oblidi d'aquesta conversa desastrosa, però no es mou. Es repenja a la paret i em mira amb una paciència plàcida que no és precisament el seu *modus operandi* habitual.

No sé si és el silenci o la manera com em mira o la necessitat de buidar el pap que ha anat augmentant durant el dia, però la tensió no para de pujar fins que acabo abocant la veritat que he intentat amagar a tothom, fins i tot a mi mateixa.

—No crec, de debò que no crec que sigui prou forta per fer-ho.

No sé exactament quina reacció espero que tingui la Macy amb la meva confessió: en un segon m'imagino de tot, des de la seva generosa simpatia fins que em digui «Doncs t'aguantes, maca» amb una sequedat que no té res a veure amb mi, sinó més aviat amb el fet que a ella també li va tot bastant malament.

Al final, però, fa el que no m'espero. El que ni m'havia passat pel cap. Es posa a riure.

—I com vols creure que sí, Sherlock? Em preocuparia si realment et pensessis que pots afrontar tot això tu sola.

—Ah, sí? —Etic perplexa. I una mica ofesa, potser. De debò em considera tan incompetent? Que jo pensi que soc un desastre no vol dir que vulgui que els altres també ho creguin—. Per què?

—Perquè no estàs sola i no ho has d'afrontar sola. Per això hi soc. Per això hi som tots, sobretot els teus xicots.

Empetiteixo els ulls en sentir el plural de la paraula i l'èmfasi que hi ha posat.

—Xicot —corregeixo, insistint en la «t» del final—. Un, no dos. —Aixeco l'índex perquè li quedi clar—. Un xicot.

—Ah, sí. Un. I tant. —La Macy em mira amb murrièria—. I a veeeeure, perquè ho tingui clar: quin vampir és, exactament?